

A. Δυο ποιήματα του Λ. Πορφύρα:

1. Για όσα σβύνουν (από τη συλλογή Σκιές)
2. Μουσικές Φωνές (από τη συγκεκριμένη συλλογή το ποίημα αριθμός (12))

B. Η θεματική των ποιημάτων (Για όσα σβύνουν, Μουσικές Φωνές (12))

1. Για όσα σβύνουν

(Ο τίτλος του ποιήματος- Η έκπτωση του ανθρώπου από μια καλλίτερη μορφή ζωής σε μια θλιβερή παρούσα κατάσταση)

2. Μουσικές Φωνές (12)

(Ο κόσμος ως ωχρό απεικίασμα αλλά και, προμάντεμα του φωτεινού, χαρούμενου, ευτυχισμένου, μακρινού και άπιαστου για τον άνθρωπο, ιδεατού κόσμου)

Γ. Ο συμβολισμός μέθοδος γραφής των ποιημάτων του Πορφύρα:

1. Για όσα σβύνουν

(προσωπικός συμβολισμός)

2. Μουσικές Φωνές (12)

(υπερβατικός συμβολισμός)

Δ. Η τεχνική - Η μουσικότητα

Για όσα σβύνουν - Μουσικές Φωνές (12)

1. Παύσεις
 - α) Διασκελισμοί
 - β) Σημεία στίξης
2. Επανάληψη
 - α) επανάληψη φθόγγων
 - β) επανάληψη λέξεων
 - γ) επανάληψη στίχων
3. Σχήμα ετυμολογικό
4. Σχήμα επαναφοράς
5. Η σιωπή

A. Δυο ποιήματα του Λ. Πορφύρα:

1. Για όσα σβύνουν

Τα κρίνα συλλογίζομαι, χλωμά και ραγισμένα,
Στα δάκρυα ραντισμένα
Πονετικής αυγής,
Τα ρόδα που έχυσαν τα' αγνόν, άνθινον αίμα αγάλι
Σ' αθώρητο κανάλι,
Στην αγκαλιά της γης.

Τα φύλλα και τα σύννεφα, που φεύγουν και πεθαίνουν,
Τα δέντρα να υπομένουν
Τη μοίρα τους πικρά,
Ότι θα μείνει ακίνητο και καθετί που πέφτει,
Στης λίμνης τον καθρέφτη
Τα νούφαρα νεκρά

Κι ακόμα συλλογίζομαι, με μια θλιμμένη έννοια,
Τα χέρια τα κερένια
-Ω ! σπαραγμός κρυφός!-
Κι εσάς ματάκια που ήσυχα, κάτω απ' τα βλέφαρα σας,
Στα σκοτεινά νερά σας,
Βασίλευσε το φως.... (Συλλογή: Σκιές)

2. Μουσικές Φωνές (12)

Έχω μια θύμηση παλιά και σα μισοσβημένη:
Πριν ζήσω τη ζωή που ζω μέσα σ' αυτή τη χώρα,
Ήμουν ψυχή στη θάλασσα, στο κύμα της ριγμένη,
Πνεύμα της ήμουν στη βουβή γαλήνη και στη μπόρα

Στα ερημονήσια εγύριζα, που μέσα στις μεγάλες,
κρυφές τους άγνωστες σπηλιές οι φώκιες μόνο αράζαν,
Κι απάνω εκεί μέσ' στους γκρεμούς, στων βράχων τις κουφάλες
μονάχ' αγριοπερίστερα θυμάμαι πως φωλιάζαν.

Γύρζ' ακόμα σε γιालούς, που μέσ' στα μεσημέρια
Ως κάτω αστράφταν τα νερά κι' ως που 'βλεπες κι ανάρια
Έπεφταν μέσα στο βυθό, τα' απόβραδο, τα' αστέρια,
Και τα χρυσά τους κι άϋλα μ' ανάφτανε λυχνάρια.

Οι γερανοί με παίρνανε ψηλά στο τρίγωνο τους,
Πανιά μ' epáιρναν κάτασπρα, γιομάτα φως κι αγέρα,
Τα σύννεφα μ' εσέρνανε κι αυτά μέσ' στον καπνό τους,
Κι έφευγε κι εταξίδευα κι' έβγαινα αλάργα, πέρα,

Αλάργα, σ' ένα πέλαγο μακρυά, μακρυά ολοένα,
Έβγαινα εκεί σε μια χαρά που τέτοια δεν είδ' άλλη
Ποτέ μου πια. σε μια χαρά τρελλή πούταν για μένα
Πλατειά κ' εκείνη: πέλαγο με δίχως περιγιάλι.

Στενά τα σπίτια τους εδώ που μ' έχουνε θαμμένο,
Θλιμμένα. κι όλο στα γυαλιά σκυφτός του παραθύρου,
Ζητάω εκείνη τη χαρά στο κύμα τ' αντρειωμένο
Ζητάω τα πρώτα μου φτερά, το φως ζητάω του απείρου.

Α! Θάλασσα μου πάρε με σαν πριν και σκέπασε με
Τα πνεύματα σου σήμερα σαν αδελφό με κράζουν
Πάρε με πάλι, μάννα μου γλυκειά κι αγκάλιασε με
Έτσι που οι μάννες ξέρουνε μονάχα ν' αγκαλιάζουν.

Αχ! Βγάλε με απ' τα σπίτια τους τα σκοτεινά, να γίνω
Εκείνο πούμουν μια φορά, παιδί δικό σου, αγνό σου,
Να γίνω πάλι πνεύμα σου, για πάντα πια να μείνω
Ψυχή χαρούμενη μακρυστά στο φως το γαλανό σου.

B. Η θεματική των ποιημάτων (Για όσα σβύνουν, Μουσικές Φωνές (12))

1. Για όσα σβύνουν

Σύμφωνα με τα όσα έχουμε υπόψη μας από την μελέτη της Μαρμαρινού για το έργο του Πορφύρα στην ποίηση του γίνεται αντιληπτό το παρόν και η πραγματικότητα που το περιβάλλει ως **έκπτωση** καταρχήν από μια προηγούμενη ανώτερη, καλύτερη ή ευτυχέστερη μορφή ή κατάσταση σε ένα ατελές εφήμερο και θλιβερό παρόν. Στην περίπτωση αυτή μάλιστα έχουμε την αρνητική και απαισιόδοξη πλευρά της ποίησης του. Το έκπτωτο αυτό παρόν νοείται είτε σε ατομικό είτε σε εμπειρικό επίπεδο και δεν είναι παρά το αποτέλεσμα της φθαρτικής επίδρασης του χρόνου πάνω στη γήινη πραγματικότητα. Ξεκινώντας λοιπόν από μια τέτοιου είδους αντίληψη του ποιητή για την πραγματικότητα δικαιολογείται και είναι επόμενο να προβάλλεται ως κυρίαρχο και βασικό μοτίβο στο έργο του αυτό **της φθοράς και του θανάτου**. Το ποίημα **Για όσα σβύνουν** το πρώτο ποίημα της συλλογής των *Σκιών* είναι ενδεικτικό της παραπάνω προβληματικής του μια προβληματική που διαπερνάει όλη την ποίηση του Πορφύρα. Η έκπτωση του ανθρώπου από μια καλλίτερη μορφή ζωής σε μια θλιβερή παρούσα κατάσταση δίνεται στο ποίημα μέσα από μοτίβα ακριβώς δηλωτικά του θανάτου και της φθοράς έτσι όπως τα αντιλαμβάνεται προσωπικά ο ποιητής. Εδώ και μόνο ο τίτλος του ποιήματος επιβεβαιώνει τις προθέσεις του. Η άποψη ότι τίποτα δεν μένει, ότι όλα χάνονται σ' αυτό που θα μπορούσε να ήταν η ζωή μας δείχνει επιπλέον την έλλειψη αντίστασης αλλά και αδυναμίας από μέρους του ανθρώπου κατά τον Πορφύρα στην φθοροποιό δράση του χρόνου. *Με μια θλιμμένην έννοια* συλλογίζεται ο ποιητής χωρίς να μπορεί να κάνει τίποτε περισσότερο απ' αυτό την ομορφιά που χάνεται μέσα από τις εικόνες καταστροφής που μας δίνει των κρίνων *κρίνα ... χλωμά και ραγισμένα*, των ρόδων *...ρόδα που έχυσαν τα 'αγνόν, άνθινον αίμα* αλλά και των φύλλων και των σύννεφων *που φεύγουν και πεθαίνουν* των δένδρων τέλος που *υπομένουν τη μοίρα τους πικρά*. Γίνεται όμως συγκλονιστικός και βαθύτατα απαισιόδοξος στην τελευταία κυρίως στροφή όταν στην καταστροφή και τη φθορά του φυσικού κόσμου προσθέτει και την εικόνα του νεκρού ανθρώπου της στέρησης απ' αυτόν του φωτός. Τα αποσιωπητικά μάλιστα στο τέλος του ποιήματος δίνουν την διάσταση του διαρκούς στη θλίψη του, δεν βλέπει ο ποιητής ούτε και ελπίζει στη σωτηρία του ανθρώπου. Το θέμα του ποιήματος μας είναι τελικά ο κόσμος κατά τον Πορφύρα ένας μικρός ατελής κόσμος καταδικασμένος να χαθεί στην ανυπαρξία, η όποια ομορφιά του –πιστεύει ο ποιητής–είναι επίπλαστη, εφήμερη και περαστική.

2. Μουσικές Φωνές (12)

Ένα από τα κυρίαρχα θέματα του Πορφύρα είναι κατά τη Μαρμαρινού και η **ανάμνηση** μιας προγενέστερης ευτυχίας και η πικρή νοσταλγία, που γεννά η ανάμνηση αυτή. Σε ένα επίπεδο

καθολικό και πανανθρώπινο έχουμε να κάνουμε σ' αυτήν την περίπτωση με ένα έκπτωτο παρόν ενός του κόσμου που παραπέμπει στο **μύθο της Πτώσης του Ανθρώπου** και που εκφράζεται ως ανάμνηση από τα βάθη ενός συλλογικού ασυνειδήτου προγενέστερων και τελειότερων μορφών ζωής. Η αναζήτηση αυτού του κόσμου είναι ατελέσφορη και μάταιη κατά τον ποιητή. Ο κόσμος αυτός γίνεται αντιληπτός στα πλαίσια του πλατωνικού μύθου του σπηλαίου ως ωχρό απεικίασμα αλλά και, προμάντευμα του φωτεινού, χαρούμενου, ευτυχισμένου, μακρινού και άπιαστου για τον άνθρωπο, ιδεατού κόσμου. Αυτή είναι κατά τη Μαρμαρινού η αισιόδοξη πλευρά της ποίησης του Πορφύρα. Το φωτεινό αυτό τμήμα της ποίησης του κατά την ίδια πάντα το συνθέτουν μοτίβα όπως: η ονειροπόληση μιας ευτυχισμένης μελλοντικής ζωής, η αιώνια περιπλάνηση σε αναζήτηση μιας ονειρεμένης ευτυχίας, η λαχτάρα του απείρου και ο θάνατος, ως επιστροφή όμως στην ευτυχία και τη γαλήνη, που ο θόρυβος της ζωής είχε ταράξει ή ως πραγμάτωση ανεκπλήρωτων στη ζωή πόθων. Στο ποίημα μας *Μουσικές Φωνές* (12) εντοπίζονται όλες οι παραπάνω απόψεις προσωπικές και πάλι του ποιητή. Στην πρώτη κιόλας στροφή γίνεται μια άμεση αναφορά σε μια προηγούμενη ζωή αλλά και μια προηγούμενη κατάσταση: *Έχω μια θύμηση παλιά και σα μισοσβημένη: Πριν ζήσω τη ζωή που ζω... Ήμουν ψυχή στη θάλασσα.....Πνεύμα της ήμουν....* . Η ζωή εκεί σε έναν άλλο κόσμο ήταν διαφορετική ελεύθερη χαρούμενη και ο ποιητής μας αισθάνονταν ευτυχής*Έβγαινα εκεί σε μια χαρά που τέτοια δεν είδ' άλλη/ Ποτέ μου πια. σε μια χαρά τρελλή πούταν για μένα/ Πλατειά κ' εκείνη.....* /Από αυτόν τον κόσμο τον τέλειο τον ιδεατό ο ποιητής και μαζί του και ο άνθρωπος έχει εκπέσει και έχει βρεθεί σε μια θλιβερή και πνιγηρή πραγματικότητα. Στο δίστιχο: *Στενά τα σπίτια τους εδώ που μ' έχουνε θαμμένο, /Θλιμμένα. κι όλο στα γυαλιά σκυφτός του παραθύρου,* φαίνεται ακριβώς η παρούσα του δυστυχία λόγω ενός ανομολόγητου αθέλτου για τον ίδιο εγκλεισμού. Στις δυο τελευταίες τέλος στροφές φαίνεται πια η αβάσταχτη νοσταλγία για αυτόν τον κόσμο που χάθηκε από μέρους του ποιητή και η λαχτάρα του να ξαναβρεθεί να ξαναεπιστρέψει σ' αυτόν για να το καταφέρει μάλιστα απευθύνεται στην αιώνα φύση της θάλασσας, μάλιστα προκειμένου να ικανοποιήσει την επιθυμία του δεν αρνείται και το θάνατο ως αναγκαία προϋπόθεση για να επιστρέψει στον κόσμο που έχασε: *Α! Θάλασσα μου πάρε με σαν πριν.../ Πάρε με πάλι, μάννα μου γλυκειά/- - Αχ! Βγάλε με απ' τα σπίτια τους τα σκοτεινά, να γίνω/ Εκείνο πούμουν μια φορά, παιδί δικό σου.../ Να γίνω πάλι πνεύμα σου, για πάντα πια να μείνω/ Ψυχή χαρούμενη..../*

Γ. Ο συμβολισμός μέθοδος γραφής των ποιημάτων του Πορφύρα

1. «Για όσα σβύνουν»

Στην ποίηση του Πορφύρα είναι παρών ο **προσωπικός συμβολισμός**, συχνά σε αυτήν την περίπτωση γίνεται αναγωγή σε μια ψυχική κατάσταση ή διάθεση του ποιητή ή ακόμη ανακαλούνται προσωπικά βιώματα του τα οποία ακινητοποιούνται σε εξωτερικές εικόνες. Προσωπικό συμβολισμό έχουμε στο πρώτο από τα ποιήματα μας «**Για όσα σβύνουν**». Στο ποίημα αυτό έχουμε συμβολοποίηση των εξωτερικών αντικειμένων που επιτυγχάνεται κάτω από την επίδραση και πίεση συγκεκριμένης ψυχικής κατάστασης του ποιητή. Ο Πορφύρας βλέπει εδώ με διαφορετικό τρόπο ένα εξωτερικό αντικείμενο ή μια εικόνα από ότι εμείς προσδίδοντας του στη συνέχεια καινούργιο νόημα. *Συλλογίζομαι* λέει ο ποιητής *τα κρίνα...τα ρόδα...τα φύλλα..τα νούφαρα ...τα χέρια... τα ματάκια μιας αγαπημένης νεκρής,* με μια πρώτη ανάγνωση δεν γίνεται ωστόσο κατανοητό το βαθύτερο νόημα αυτών που θέλει να πει. Πίσω από όλα αυτά τα αντικείμενα - συμβατικά σύμβολα τα περισσότερα και με τη βοήθεια των συνδηλώσεων- ο ποιητής με μια δεύτερη ανάγνωση αυτό που θέλει να πει και που απορρέει από μια αντίστοιχη ψυχική κατάσταση θλίψης και πίκρας είναι. *Συλλογίζομαι (τα κρίνα)αγνότητα...(τα ρόδα) ομορφιά...(τα φύλλα τα νούφαρα) εγκατάλειψη ... (κέρια τα χέρια) θλίψη...(τα ματάκια μιας αγαπημένης νεκρής) πένθος.* Αρκετά από τα σύμβολα όπως προαναφέρθηκε είναι συμβατικά οι συνδηλώσεις (συμφραζόμενα) βοηθούν πάντως σε κάθε περίπτωση να τα κατανοήσουμε (αποκρυπτογραφήσουμε) πιο εύκολα είτε ακόμη και οι μεταφορές που δίνει ο ποιητής, για παράδειγμα *νούφαρα νεκρά, κρίνα χλωμά, κέρια χέρια.* Πάντως δεν αποκλείεται κάποια από αυτά εάν συνδυασθούν με την εικόνα της *αγαπημένης νεκρής* να έχουν και κάποιο προσωπικό χρώμα να παραπέμπουν σε κάποια προσωπικό

βίωμα του ποιητή.

2. «Μουσικές Φωνές (12)»

Ο συμβολισμός της ποίησης του Πορφύρα μπορεί να είναι κατά τη Μαρμαρινού και **υπερβατικός**, μπορεί να παραπέμπει δηλαδή σε έναν ιδεατό κόσμο. Αυτό θα μπορούσε να το δει κανείς με μια πρώτη κιόλας ανάγνωση στο δεύτερο από τα ποιήματα μας «**Μουσικές Φωνές (12)**». Ο κόσμος που παρουσιάζεται εδώ δεν είναι ο παρών, ο υπαρκτός κόσμος, με άμεσο τρόπο ο ποιητής αναφέρεται σε έναν νοητό χαμένο για τον άνθρωπο κόσμο σε κάποια άλλη διάσταση. Πίσω από εικόνες ελλειπτικές, χαρακτηριστικά υπαινυκτικές κάποιες φορές κάνει λόγο για έναν χαμένο παράδεισο από τον οποίο ο κόσμος έχει εκπέσει για να βρεθεί εδώ όπου βρίσκεται. Στο ποίημα αυτό ο συμβολισμός διαπερνάει τη βασική ιδέα συγγραφής του έτσι ώστε μετά την κατανόηση της τα υπάρχοντα σύμβολα απλά να χρησιμοποιούνται ως συνδηλωτικά μιας αρκετά ξεκάθαρης προϋπάρχουσας κατάστασης σε σύγκριση με την παρούσα- βιωμένη από μέρους του ποιητή. Η θάλασσα αντιπαρατηθέμενη με τη στασιμότητα και την περατότητα του παρόντος του ποιητή είναι ίσως το σημαντικότερο σύμβολο αυτό που αντικατοπτρίζει την αιωνιότητα, το άπειρο την ανένη κίνηση, το χώρο που κάποτε ανήκαν οι ψυχές. Σύμβολα γαλήνης και ηρεμίας αλλά και ελευθερίας συμβατικά μέχρι ενός σημείου είναι τα ερημονήσια οι άγνωστες σπηλιές και οι γιαλοί. Σύμβολα επίσης συμβατικά δηλωτικά μιας λυτρωτικής φυγής και ελευθερίας είναι και οι γερανοί, ακόμη και τα σύννεφα όταν γίνονται το μέσον – κάτι που προκύπτει από συνδηλώσεις παρεμφερείς- για ένα ταξίδι μακρινό με στόχο την τρελή χαρά, την ευτυχία. Σε όλες πάντως τις περιπτώσεις έχουμε συμβολοποίηση που επιτυγχάνεται κάτω από την επίδραση και την πίεση μιας συγκεκριμένης ψυχικής κατάστασης του ποιητή ο οποίος βλέπει διαφορετικά ένα εξωτερικό αντικείμενο ή μια εικόνα και για αυτό ακριβώς και του προσδίδει καινούργιο νόημα. (πρώτος τρόπος συμβολοποίησης κατά τον Mallarme)

Δ. Η τεχνική - Η μουσικότητα

1. Για όσα σβύνουν - Μουσικές Φωνές (12)

Για την μουσικότητα της ποίησης του Πορφύρα έχουν γραφεί πολλά όπως και για την τεχνική του είτε αυτή αφορά στην ηχοαντιληπτική ικανότητα του είτε στη χρήση κατάλληλων σχημάτων λόγου από μέρους του προκειμένου να αποδοθούν με τον καλλιτεχνικότερο μουσικά τρόπο όλα όσα θέλει να πει. Μια συνηθισμένη τεχνική του Πορφύρα είναι αυτή των παύσεων που επιτυγχάνεται με διασκελισμούς ή με τη βοήθεια μιας τελείως προσωπικής χρήσης των σημείων στίξης. Έτσι βλέπουμε στο **Για όσα σβύνουν** σχετικά με τη στίξη διασκελισμό και παύση ταυτόχρονα: *...τα χέρια τα κερένια* (στιχ. 14)...*κι εσάς ματάκια...*(στιχ.16). Παρόμοια βλέπουμε στις **Μουσικές Φωνές (12)** τη χρήση της άνω τελείας ή της άνω και κάτω τελείας στη μέση του στίχου: *...πούβλεπες* (στιχ. 10), *ποτέ μου πια* (στιχ. 19), *πλατειά κ' εκείνη:* (στιχ. 20), *θλιμμένα* (στιχ. 22). Η χρήση αυτή της στίξης ανατρέπει την καθιερωμένη μορφή του ρυθμού με βάση το μέτρο και μόνον και επιχειρεί να προσδώσει έναν ρυθμό βασισμένο σε ηχητικά-φωνητικά φαινόμενα της γλώσσας. Στο ίδιο ποίημα έχουμε και διασκελισμό: *Κι έφενγε κι εταξίδενα κι' έβγαινα αλάργα, πέρα,*(στίχ. 16, στροφή 4) / *Αλάργα, σ' ένα πέλαγο μακρυνά, μακρυνά ολοένα,...*(στιχ. 17, στροφή 5).

Ξέρουμε πως στην προσπάθεια του να δημιουργήσει ο Πορφύρας αρμονία στην ποίηση του επιδιώκει το φωνητικό ρυθμό στο στίχο του έτσι επιλέγει και οργανώνει, τις λέξεις σε φράσεις και προτάσεις με τέτοιο τρόπο ώστε ορισμένοι φθόγγοι να επανέρχονται στο εσωτερικό του στίχου, της στροφής ή και του ποιήματος σε τακτά περίπου διαστήματα. Κάτι που το καταφέρνει επίσης με την επανάληψη και άλλων γλωσσικών μονάδων και τη συμμετρική κατανομή των ήχων τους μέσω σχημάτων λόγου.

Παρατηρούμε λοιπόν περνώντας στην επανάληψη ένα από τα πιο αγαπητά σχήματα λόγου του ποιητή: 1. **Για όσα σβύνουν** : α) την επανάληψη του ίδιου γραμματικού και συντακτικού τύπου στην αρχή του 1^{ου} στίχ. *τα κρίνα*, του 4^{ου} στίχ. *τα ρόδα*, του 7^{ου} στίχ. *τα φύλλα*, του 8^{ου} στίχ. *τα*

δέντρα, του 12^{ου} στίχ. τα νούφαρα και του 14^{ου} στίχ. τα χέρια .β) την επανάληψη λέξεων: συλλογίζομαι (στιχ. 1^{ος})- συλλογίζομαι (στιχ. 13^{ος}) γ) την επανάληψη φθόγγων μέσα στο ίδιο στίχο ή στην ίδια στροφή: αγνόν –άνθινον (στιχ. 4^{ος}), αγάλι-κανάλι-αγκαλιά (στιχ. 4^{ος}, 5^{ος}, 6^{ος} –πρώτη στροφή) δέντρα-μοίρα-πικρά - νούφαρα- νεκρά (στιχ. 8^{ος}, 9^{ος} 12^{ος} – δεύτερη στροφή), τα χέρια- τα κερένια(13^{ος} στιχ.). 2. **Μουσικές Φωνές (12)** α) το ετυμολογικό σχήμα: πριν ζήσω τη ζωή που ζω (στιχ. 2^{ος}) β) το σχήμα της επαναφοράς: Ζητάω εκείνη τη χαρά..(στιχ. 23^{ος}) Ζητάω τα πρώτα μου φτερά...το φως ζητάω (στιχ.24^{ος}) γ) την επανάληψη λέξεων: ...με παίρνανε..(στιχ. 13^{ος}) ...μ'επαίρναν...(στιχ. 14^{ος}),αλάργα...(στιχ. 16^{ος})...αλάργα... (στιχ. 17^{ος}) δ) την επανάληψη φθόγγων: ...μεγάλες (στιχ. 5)... κρυφές.... άγνωστες... σπηλιές... φώκιες (στιχ. 6^{ος}),νερά...ανάρια (στιχ. 10^{ος})....αστέρια (στιχ.11^{ος}) ...λυχνάρια (στιχ.12^{ος}) ... γερανοίπαίρνανε..... (στιχ. 13^{ος}) ...επαίρναν....αγέρα (στιχ. 14^{ος}) εσέρνανε (στιχ. 15^{ος})....πέρα (στιχ. 16^{ος}).

Κλίνοντας θα πρέπει να πούμε πως η πολύσυζητημένη σιωπή του Πορφύρα υπάρχει και εδώ στο πρώτο συγκεκριμένα ποίημα μας **Για όσα σβόνουν**. Τα αποσιωπητικά στο τέλος του τελευταίου στίχου του ποιήματος *βασίλεψε το φως....* αφήνουν να αιωρείται ακριβώς μια σιωπή στον αέρα που ως αιτία της από τον αναγνώστη θα μπορούσε να εκληφθεί η απορία για το τέλος της (μιας) αγαπημένης του ποιητή γεγονός το οποίο ο ίδιος δεν έχει και δεν μπορεί ακόμη κατανοήσει.